

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/21/2018
Identifikačné číslo spisu: 1110243769
Dátum vydania rozhodnutia: 17.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1110243769.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. Y. W., A. D. X, XXX XX W., zastúpeného Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou, Palkovičova 16, 821 08 Bratislava, proti žalovanej Tatra banka, a.s., Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, o zaplatenie 3.319,40 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/320/2016-388 z 10. mája 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/320/2016-388 z 10. mája 2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 32Cb/232/2010-354 zo 7. apríla 2016 a žalovanej priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

1.1. V odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd podrobne poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Uvedeným rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 199,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa v konaní domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bankovej asociácie, so sídlom Rajská 15/A, Bratislava, Komory pre rozhodovanie sporov z platobného styku (ďalej len „Stály rozhodcovský súd bankovej asociácie“) sp. zn. I./2008-2 z 11. októbra 2010, náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia z dôvodu, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu predmetného rozhodcovského rozsudku, trpelo vadami nezlučiteľnými s princípmi rozhodcovského konania (zrušenie požadoval z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. c/, f/, g/ zákona č. 244/2002 Z. z.). Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a rozsudkom č. k. 32Cb/232/2010-245 zo dňa 17. októbra 2013 zrušil napadnutý rozhodcovský rozsudok aj z dôvodov podľa § 40 ods. 1

písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z., s odkazom na ktorý pokračoval v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe zo dňa 11. júna 2008, doručenej Stálemu rozhodcovskému súdu bankovej asociácie. Následne v zmysle § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. pokračoval v konaní, v ktorom sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 3.319,40 eur a vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 32Cb/232/2010-277 zo dňa 15. januára 2015 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Cob/98/2015-325 zo dňa 28. októbra 2015 uvedený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že jeho úlohou bude doplniť dokazovanie o závery trestného konania, zaoberať sa zmluvou o poskytnutí úveru v sume 500.000,- Sk a odsúhlasením zostatkov žalobcom na karte.

1.2. Súd prvej inštancie vec opätovne prejednal v intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave. Konštatoval, že skutočnosť týkajúca sa čerpania úveru žalobcom vo výške 500.000,- Sk nebola medzi stranami sporná a žalobca nikdy čerpanie tohto úveru nepoprel, pričom strany sporu netrvali ani na predložení Zmluvy o úvere, nakoľko sa zhodli na tom, že predmetný úver žalobca čerpal ako kontokorentný. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca tento úver čerpal v čase, keď bol na jeho účte nedostatok likvidných prostriedkov.

1.3. Z výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie opätovne zistil, že na podnikateľský účet žalobcu mu banka vystavila bankomatovú kartu č. k. Q.. V júli 2006 došlo podľa tvrdenia žalobcu k jej odcudzeniu a následnému zneužitiu. Odcudzenie bankomatovej karty však hneď nezistil, lebo ju prakticky nepoužíval a mal ju len ako rezervnú kartu pre nepredvídaný prípad. Skutočnosť, že došlo k jej strate zistil až v roku 2007, keď prišiel na to, že došlo k nezákonným výberom z jeho účtu. Z predložených listín bolo podľa názoru súdu nesporné, že žalobca a žalovaný dňa 2. októbra 2000 uzavreli zmluvu o bežnom účte právnickej osoby alebo fyzickej osoby - podnikateľa v Sk, číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX v znení novácie zo dňa 18. marca 2003 a k tomuto bežnému účtu mal žalobca vydanú aj platobnú kartu VISA Electron. Strany sporu nerozporovali predmetnú skutočnosť tak počas konania pred súdom, ako ani počas rozhodcovského konania. Súd prvej inštancie mal jednoznačne preukázané, že výbery z bankomatovej karty žalobcu sa uskutočňovali od júla 2006 do marca 2007. Dňa 11. júna 2006 bol realizovaný prvý výber v sume 5.000,- Sk, dňa 11. júla 2006 bol realizovaný ďalší výber v sume 15.000,- Sk a takto pokračovali výbery až do marca roku 2007.

1.4. S poukazom na čl. VI. bod 6.6 Obchodných podmienok Tatra banky, a.s. k medzinárodnej debetnej platobnej karte VISA Electron (ďalej len „Obchodné podmienky“) súd prvej inštancie konštatoval, že toto ustanovenie žalovanej neukladalo povinnosť zablokovať platobnú kartu žalobcu, ale - práve naopak - zakladalo len oprávnenie zablokovať platobnú kartu. V prípade používania žalobcovej platobnej karty išlo však o riadne výbery hotovosti platobnou kartou v bankomatoch s použitím správneho PIN kódu, ktorý bol vždy zadávaný správne na prvýkrát, čím u žalovanej nemohlo dôjsť k dôvodnému podozreniu zo zneužitia platobnej karty. Samotný fakt poskytnutia vyššie uvedeného úveru v sume 500.000,- Sk zo strany žalovanej nemal súvislosť s podozrivosťou výberov z platobnej karty žalobcu, práve naopak, žalovaná sa mohla domnievať, že žalobca sa riadne zaoberal stavom svojho účtu a bol si vedomý pohybov na účte. Za nesporné súd považoval, že hneď ako žalobca banke nahlásil neoprávnené výbery z bankomatovej karty, žalovaná platobnú kartu zablokovala, aby zabránila jej ďalšiemu zneužívaniu. Podľa bodu 7.1. Obchodných podmienok žalovanej, žalobca až do okamihu nahlásenia straty alebo krádeže banke, zodpovedal v celej výške za všetky transakcie vykonané platobnou kartou. S poukazom na bod 7.2 Obchodných podmienok žalobcova zodpovednosť zanikla až okamihom oznámenia o strate alebo zneužití platobnej karty. Z uvedeného podľa názoru súdu jasne vyplýva, že žalobca bol jediný, kto mohol podozrivosť výberov z bankomatu rozlíšiť, resp. zistiť. V tejto súvislosti súd poukázal na skutočnosť, že žalobca v žalobnom návrhu uviedol, že k podozrivým a neoprávneným výberom došlo v rokoch 2006 a 2007, pričom žalobcovi bol doručený aj koncoročný výpis z účtu, ktorý nerozporoval.

1.5. Keďže pri všetkých výberoch v bankomatoch, či už na území Bratislavy, mimo nej alebo aj v zahraničí bol zadávaný správny PIN kód vždy na prvý raz, súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak platobnú kartu nepoužíval žalobca, musela ju používať osoba, ktorá žalobcu poznala a poznala aj PIN kód, pričom žalobca nekonal v súlade s povinnosťou vyplývajúcou zo Všeobecných obchodných

podmienok žalovanej zo dňa 1. januára 2003 v znení Dodatku k VOP zo dňa 1. októbra 2003 (ďalej len „VOP“) a ani z ustanovenia § 26 zákona č. 510/2002 Z. z. K námietke žalobcu o porušení zmluvnej povinnosti žalovaná tvrdila, že neporušila žiadnu svoju povinnosť, ktorú by jej zákon ukladal a poukaz žalobcu na ustanovenie § 373 Obchodného zákonníka považovala za právne irelevantné, nakoľko v danom prípade chýbal základný predpoklad pre vznik nároku na náhradu škody, a to porušenie povinnosti zo záväzku (či už zákonného alebo zmluvného) zo strany žalovanej. Súd ďalej uviedol, že ak by pripustil pravdivosť tvrdenia žalobcu, že svoju platobnú kartu VISA Electron nepoužíval, tak potom ju nepoužíval v súlade s Obchodnými podmienkami, keďže svoju platobnú kartu bol povinný v zmysle ustanovenia bodu 4.9. Obchodných podmienok riadne chrániť pred stratou, poškodením, zničením alebo zneužitím inou osobou. Zároveň sa žalobca zaviazal dodržiavať bankou zverejnené zásady ochrany pri používaní platobných kariet. Keďže však pri všetkých transakciách platobnou kartou došlo k zadaniu správneho PIN kódu, je zrejmé, že osoba, ktorá kartu použila, žalobcu poznala. Podľa názoru súdu bolo preto možné sa domnievať, že žalobca nekonal v súlade s vyššie uvedenou povinnosťou a ani v súlade s ustanovením § 26 zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. S odkazom na bod 4.11 Obchodných podmienok súd konštatoval, že žalovaná ani pri najvyššej obozretnosti a odbornej starostlivosti nemohla považovať za podozrivé riadne výbery v bankomatoch, keď osoba, ktorá z karty vyberala, vždy hneď na prvý raz použila správny PIN kód.

1.6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca bol prostredníctvom pravidelných mesačných výpisov žalovanou informovaný o stave jeho účtu, ktorý sa doručoval k jeho rukám. Tiež bez výhrad odsúhlasil zostatok na účte ku dňu 30.decembra 2006, ktorý mu bol žalovanou doručený. V prípade, ak išlo o neoprávnené výbery, bol ako oprávnený držiteľ karty, podľa § 26 odsek 1 písm. b) zákona o platobnom styku, povinný oznámiť bez zbytočného odkladu vydavateľovi - žalovanej stratu alebo krádež bankomatovej karty alebo zneužitie platobného prostriedku inou osobou ako žalobcom. Túto svoju povinnosť však preukázateľne splnil až v mesiaci marec 2007, pričom podľa žalobcu, ako aj predložených výpisov právnym zástupcom žalobcu, sa prvý neoprávnený výber uskutočnil dňa 11. júla 2006. V tejto súvislosti súd poukázal na ustanovenie § 25 ods. 1 písm. a/, b/ a § 25 ods. 4 písm. b/ zákona o platobnom styku.

1.7. Dôkaz navrhnutý žalobcom - výsluch policajtov, ktorých mená boli uvedené v uzneseniach z trestného konania, aby títo dosvedčili, čo videli na záznamoch z bezpečnostných kamier pri jednotlivých výberoch z jeho karty - súd prvej inštancie nepripustil, nakoľko výsluch týchto svedkov v posudzovanom prípade považoval za irelevantný najmä z dôvodu, že žalovaná nikdy nespochybnila, že by výbery bankomatovou kartou boli vykonávané inou osobou, než žalobcom. Navyiac, predmetom konania bolo tvrdené porušenie právnych povinností žalovanou, vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu medzi stranami sporu.

1.8. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, keďže žalobca nepreukázal porušenie právnej povinnosti, ktorá by vyplývala žalovanej zo zmluvného vzťahu so žalobcom alebo zo zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku, a teda žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

2. Na odvolanie žalobcu, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že sa žalobe vyhovie, Krajský súd v Bratislave prejednal vec postupom podľa § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP. Pre úplnosť uviedol, že konanie na súde prvej inštancie sa viedlo a odvolanie žalobcu bolo podané v rámci účinnosti zákonnej úpravy procesného konania podľa OSP, avšak o odvolaní rozhodoval odvolací súd už po nadobudnutí účinnosti právnej úpravy CSP. Preto postupoval v súlade s § 470 ods. 1 CSP a § 473 CSP, podľa ktorých sa počnúc účinnosťou CSP zrušila úprava OSP a aj na konania začaté pred účinnosťou CSP sa počnúc dátumom 1. júla 2016 vzťahuje nová procesná úprava CSP.

2.1. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s

napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Reflektujúc dôvody odvolania na zdôraznenie jeho správnosti konštatoval, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. V konaní súdu prvej inštancie nezistil vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na ktorú by musel v odvolacom konaní prihliadnuť. Odvolanie žalobcu z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených nepovažoval za spôsobilé spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku, pričom ani v odvolacom konaní nezistil také nové a rozhodujúce skutočnosti či dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie poskytol v napadnutom rozsudku odpoveď na všetky kľúčové otázky prejednávanej právnej veci, pričom nebolo potrebné opakovať tie závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil. Súd prvej inštancie správne posúdil neexistenciu nároku žalobcu na náhradu škody a odvolací súd zhodne s jeho odôvodnením dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal porušenie akejkoľvek povinnosti žalovanej (zákonnej alebo zmluvnej) a nepreukázal ani jednoznačnú príčinnú súvislosť medzi ním tvrdeným porušením právnej povinnosti a vznikom škody. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP). Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Žalobca namietal, že postupom prvoinštančného a aj odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho ústavného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Rozhodnutia súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu považoval sa prekvapivé a v rozpore s ustálenou judikatúrou, týkajúcou sa ochrany spotrebiteľa. S odkazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP uviedol, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil len všeobecnými konštatovaniami, nemajúcimi vzťah ku konkrétnej prejednávanej veci, na základe čoho vyjadril názor, že rozsudok odvolacieho súdu je v rozpore s ustanovením § 387 ods. 3 CSP, keďže z jeho obsahu sa vôbec nedá zistiť, ako sa odvolací súd vysporiadal s námietkami a podstatnými tvrdeniami odvolateľa. Pre absenciu riadneho zákonného odôvodnenia považoval žalobca rozsudok odvolacieho súdu za nezrozumiteľný, nepreskúmateľný a arbitrárny.

3.2. Žalobca vyjadril názor, že v posudzovanom prípade ide o nárok na náhradu škody, vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, avšak súdy mu neposkytli náležitú a primeranú súdnu ochranu, ktorú má ako spotrebiteľ zaručenú zákonom. V tejto súvislosti poukázal žalobca na čl. 5 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

3.3. Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie dospel k zisteniam a záverom o skutkovom stave veci nad rámec skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. K záveru súdu prvej inštancie o zadávaní správneho PIN kódu vždy na prvýkrát uviedol, že už v odvolaní namietal, že k tejto otázke nebolo vykonané dokazovanie a žalovaná nepredložila a ani neoznačila jediný hodnoverný dôkaz, preukazujúci túto skutočnosť. Na preukázanie správnosti svojich tvrdení žalobca uviedol v dovolaní dodatočné informácie (že žalovaná v čase odcudzenia platobnej karty žalobcu zaevidovala viac ako 130 neúspešných pokusov o výber hotovosti z bankomatu), o ktorých sa dozvedel v súčasnosti, t. j. po viac ako 10 rokoch od odcudzenia peňažných prostriedkov z jeho bankového účtu a ktoré mu, podľa jeho slov, oznámila žalovaná, pričom tá ich v konaní pred súdom zatajila.

3.4. Vo vzťahu k odkazu súdu prvej inštancie na znenie VOP žalovanej, žalobca argumentoval, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou, že tieto sa na vzájomný zmluvný vzťah nevzťahovali a nebolo ich preto možné použiť. Tvrdil, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaná mu pri uzavretí zmluvy predložila text VOP, ktoré neboli ani priložené k zmluve zo dňa 18. marca 2003 a

neodkazuje na ne ani samotný text formulárovej spotrebiteľskej zmluvy. Ďalej namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkou, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil odkazom na ustanovenie § 25 ods. 4 zákona č. 510/2002 Z. z., pretože v posudzovanom prípade nedošlo k hrubému zanedbaniu žalobcových povinností ako oprávneného držiteľa platobnej karty, taxatívne uvedených v ustanovení § 26 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z. z. Argumentoval tiež tým, že odvolací súd opomenul zohľadniť jeho tvrdenia v odvolaní, že žalovaná porušila svoje povinnosti, a to omisívne aj komisívne. Predovšetkým si nesplnila všeobecnú zákonnú povinnosť zabrániť vzniku škody tým, že nekontaktovala žalobcu a neupozornila ho na neobvyklé pohyby na účte, nekontrolovala záznamy z kamier, nezablokovala výbery z účtu, nenahlásila polícii vykonávanie opakovaných vysokých hotovostných bankových operácií, neuchovala záznamy z kamier, na základe ktorých by bolo možné zistiť osobu páchatel'a a nepodalala trestné oznámenie za účelom zistenia a potrestania páchatel'a.

3.5. V závere dovolania sa žalobca bránil argumetáciou, že vec vôbec nebola posudzovaná podľa ustanovení o náhrade škody v zmysle ustanovenia § 373 a nasl. Obchodného zákonníka a súd prvej inštancie a ani odvolací súd neposudzovali vznik a existenciu objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu bez ohľadu na zavinenie, neprihľadli na nesporný vznik škody a nevysporiadali sa s existujúcou príčinnou súvislosťou medzi protiprávnymi úkonmi žalovanej a vznikom škody.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu v celom rozsahu odmietla uplatnený nárok žalobcu a navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v celom rozsahu odmietol v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, nakoľko ním vymedzené dovolacie dôvody sú neprípustné. Alternatívne navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol podľa ustanovenia § 448 CSP z dôvodu, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je správny. Stavanie sa žalobcu do pozície spotrebiteľa je špekulatívne a účelové vzhľadom k tomu, že zmluvu žalobca uzavrel ako advokát - podnikateľ a účet, ktorý mu bol žalovanou vedený a ku ktorému bola vydaná sporná platobná karta, používal na prevádzku advokátskej kancelárie. Žalovaná ďalej argumentovala, že žalobca v dovolaní neuviedol ani jedno rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd svojim rozhodnutím odkloniť (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), neuviedol, v čom vidí zásadný právny význam právnej otázky pre riešenie v jeho veci v dovolacom konaní (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) a neuviedol ani žiadne rozdielne rozhodnutia NS SR v rovnakej právnej otázke (čo by odôvodňovalo dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ CSP). V rozsahu žalobcom vymedzených dôvodov v zmysle § 420 písm. f/ CSP žalovaná uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za nepreskúmateľné, resp. arbitrárne len z dôvodov, že súd sa nevysporiadal so všetkými tvrdeniami a dôkazmi, ktoré žalobca počas celého súdneho konania postupne namietal. V tomto smere sa stotožnila s publikovaným názorom k ustanoveniu § 420 CSP, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnym názorom, návrhmi a hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná a aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnym názorom. Napokon žalovaná namietala uvedenie nových skutočností zo strany žalobcu, a to s poukazom na ustanovenie § 435, § 433 a §428 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

7. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. V posudzovanom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd sa plne stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, že súdy neprihliadli na všetky okolnosti posudzovanej veci, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie len všeobecnými konštatovaniami, z čoho nemožno zistiť, ako sa vysporiadal s odvolacími námietkami. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ videl v absencii riadneho zákonného odôvodnenia napadnutého rozsudku a taktiež v tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval predchádzajúce závery odvolacieho súdu a dospel k zisteniam presahujúcim skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním. Na tomto základe dovolateľ založil porušenie nielen jeho práva na spravodlivý súdny proces, ale aj práva na súdnu ochranu a odňatie mu možnosti konať pred súdom. Uvedené skutočnosti - podľa názoru dovolateľa - mali za následok aj prekvapivosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, jeho nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť, resp. arbitrárnosť. Vyčítal súdu prvej inštancie odkaz na VOP žalovanej, ktoré nebolo možné aplikovať na prejednávany prípad, s čím sa však odvolací súd nevysporiadal, rovnako ako s tým, že žalovaná porušila svoje povinnosti (zákonné aj zmluvné), a to omisívne aj komisívne. Odvolací súd (aj súd prvej inštancie) neposkytol žalobcovi tiež náležitú právnu ochranu, ktorá mu ako spotrebiteľovi prináleží a neposudzoval otázku zodpovednosti za škodu podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP.

9. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

10. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

11. K dovolacej námietke žalobcu o nesprávne vykonanom dokazovaní (odkazom na Všeobecné

obchodné podmienky žalovanej, ktoré sa podľa žalobcu nemohli uplatniť na posudzovaný prípad, nezávaženie všetkých okolností posudzovanej veci, závery o skutkovom stave presahujúce rámec vykonaného dokazovania, nevysporiadanie sa odvolacím súdom so skutočnosťou, že žalovaná porušila svoje zákonné i zmluvné povinnosti, nerešpektovanie predchádzajúcich záverov odvolacieho súdu o potrebe doplnenia dokazovania zo strany súdu prvej inštancie) dovolací súd uvádza, že (ne)vykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu podľa § 420 CSP. Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky „potrebné“ dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Dovolacím dôvodom v zmysle tohto ustanovenia, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je ani dovolateľom namietaná skutočnosť, že súd prvej inštancie dospel k zisteniam a záverom o skutkovom stave nad rámec skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Rovnako prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Keďže dovolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom, nemožno akceptovať ani dodatočné zistenia dovolateľa týkajúce sa neúspešných pokusov o výber hotovosti z bankomatu odcudzenou bankomatovou kartou (viď bod 3.3. tohto uznesenia).

12. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

13. Dovolací súd (s poukazom najmä na bod 3.3. a 3.4. tohto uznesenia) upriamuje pozornosť na to, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou úvahy súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré strana sporu považuje za rozhodujúce, nezakladá to vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany sporu mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (viď R 125/1999, R 6/2000). Táto námietka dovolateľa - vzhľadom na vyššie uvedené - nezakladá preto prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

14. Porušenie práva v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolateľ videl aj v tom, že súdy mu neposkytli náležitú ochranu, ktorú má ako spotrebiteľ zákonom zaručenú. K tejto námietke dovolací súd osobitne uvádza, že právny vzťah medzi stranami sporu nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Ako vyplýva už z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, žalobca a žalovaná dňa 2. októbra 2000 uzavreli zmluvu o bežnom účte právnickej osoby alebo fyzickej osoby - podnikateľa a k tomuto bežnému účtu mal žalobca vydanú aj odcudzenú platobnú kartu VISA Electron. Strany sporu túto skutočnosť nerozporovali. Keďže išlo o podnikateľský účet žalobcu, ten spotrebiteľom nie je a bolo by v rozpore s dobrými mravmi, ak by sa úspešne domohol ochrany, ktorá prislúcha len spotrebiteľom.

15. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

16. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

17. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

18. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

19. Dovolateľ v rámci celého svojho dovolania namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní, z čoho vyvodzoval porušenie práva na spravodlivý súdny proces, porušenie práva na súdnu ochranu, odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj prekvapivosť, nezrozumiteľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. K námietke nepreskúmateľnosti (nedostatočného odôvodnenia) rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie dovolací súd odkazuje na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod č. 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O takýto prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden organický celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

20. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje relevantnú a dostatočnú argumentáciu k meritu veci (uplatnený nárok na náhradu škody) a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Dovolací súd nezistil dovolateľom namietanú absenciu riadneho odôvodnenia, jeho nedostatočnosť, či z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z odôvodnenia ktorého vyplývajú podstatné dôvody vedúce k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, vrátane správneho vyhodnotenia skutkového stavu, ako aj správneho právneho posúdenia veci (odkazom najmä na ustanovenia § 26 a § 25 ods. 1 a 4 zákona č. 510/2002 Z. z. a na znenie VOP žalovanej, s ktorými žalobca vyslovil súhlas v čl. VIII. bode 4 Zmluvy o bežnom účte právnickej osoby alebo fyzickej osoby - podnikateľa v Sk z 18.03.2003 - pozn. dovolacieho súdu), pričom nezistil existenciu žiadnej relevantnej vady, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť. K všetkým námietkam žalobcu vzneseným v odvolaní uviedol, že neboli spôsobilé spochybniť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie a v odvolacom konaní taktiež neboli zistené ani žiadne nové rozhodujúce skutočnosti, ktoré by privedli zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. Odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky prejednávanej veci. Osobitne sa odvolací súd vyjadril k otázke posúdenia existencie nároku žalobcu na náhradu škody. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní žalobca nepreukázal porušenie akejkol'vek (zákonnej či zmluvnej) povinnosti

žalovanej, ktorá by viedla k vzniku škody na strane žalobcu a taktiež nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a vznikom škody.

21. Uvedený postup odvolacieho súdu - stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie - umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Dovolací súd s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8.10.2009 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005 pre úplnosť uvádza, že pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a vzhľadom na uvedené je preto postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. S poukazom na uvedené dovolací súd nepovažuje za relevantnú ani námietku dovolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné, arbitrárne a v rozpore s ustanovením § 387 ods. 3 CSP.

22. Pokiaľ ide o žalobcom namietanú prekvapivosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch, ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. Ako vyplýva z bodu 20 odôvodnenia tohto uznesenia, odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, z čoho je zrejmé, že na posudzovaný prípad aplikoval tie isté ustanovenia toho istého právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, pričom svojím postupom nevytlúčil žalobcu z realizácie jeho procesných práv, a preto jeho rozhodnutie nie je prekvapivým či nepredvídateľným. Ohľadom problematiky prekvapivosti súdnych rozhodnutí aj judikatúra (R 56/2012) dospela k záveru, že ak sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je prekvapivé a takýto postup odvolacieho súdu neodníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 12/2015 zo dňa 30. júna 2016). Nová právna úprava dovolacieho konania v CSP, ktorá nadobudla účinnosť dňom 1. júla 2016, na podstate tohto záveru NS SR nič nezmenila.

23. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

24. Dovolateľ ďalej prípustnosť svojho dovolania založil na ustanovení § 421 ods. 1 CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Z obsahu dovolania vyplýva, že nesprávne právne posúdenie veci žalobca videl v rozpore napadnutého rozhodnutia (ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie) s ustálenou judikatúrou v oblasti ochrany spotrebiteľa, v rozpore rozsudku odvolacieho súdu s ustanovením § 387 ods. 3 CSP, v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 25 ods. 4 zákona č. 510/2002 Z. z. ako aj v nesprávnej aplikácii VOP žalovanej a napokon aj v tom, že sudy nesprávne právne posúdili otázku zodpovednosti žalovanej za škodu a nepostupovali podľa ustanovení o zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 373 a nasl. Obchodného zákonníka.

25. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s citovaným ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

27. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

28. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

29. Zákonná úprava dovolania kladie na jeho vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (ustanovenie § 432 ods. 2 CSP), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením strany sporu v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie.

30. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je - pri vymedzení dovolacieho dôvodu - v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Zároveň - ak má byť dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP - musí dovolateľ špecifikovať odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pri prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí dovolateľ sformulovať právnu otázku, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Napokon - pri prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP - musí dovolateľ špecifikovať rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých je právna otázka, rozhodujúca pre posudzovanú vec, riešená rozdielne. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

31. Argumentácia žalobcu obsiahnutá v dovolaní však ani pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (článok 11 CSP) nedáva možnosť posúdiť, od vyriešenia akej konkrétnej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorej nesprávne vyriešenie žalobca namieta. Ten totiž netvrdí, že odvolací súd sa svojím riešením určitej právnej otázky odklonil od zaužívanej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo že táto otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená alebo je riešená odlišne. Tvrdí len to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri rozhodovaní veci (na podklade podaného odvolania), ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (pozri napr. uznesenie sp. zn. 3Cdo/74/2017 z 31. mája 2017).

32. Dovolací súd je podľa aktuálnej právnej úpravy v CSP (na rozdiel od právnej úpravy v OSP, účinnej do 30. júna 2016) povinný posudzovať také dovolanie, aké strana sporu podala, pričom dovolateľa nie je

možné vyzývať na odstránenie väd dovolania, čo súvisí so zvýraznením právneho inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Keďže absencia zákonom predpísaných náležitostí dovolania je sankcionovaná odmietnutím dovolania, uskutočnenie, resp. neuskutočnenie dovolacieho prieskumu zo strany dovolacieho súdu závisí predovšetkým od obsahu spísaného dovolania v tom zmysle, či obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti.

33. Po preskúmaní dovolania dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 CSP nepostačuje totiž len všeobecné konštatovanie, že odvolací súd prejednávajúcu vec nesprávne právne posúdil, že jeho rozhodnutie je v rozpore s judikatúrou v oblasti ochrany spotrebiteľa alebo že súd nesprávne právne posúdil otázku zodpovednosti za škodu, keďže nepostupoval podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Pri prejednaní dovolania dovolací súd môže vychádzať iba z obsahu dovolania a z predloženého súdneho spisu a nemôže nahrádzať pasivitu dovolateľa a namiesto neho formulovať konkrétnu právnu otázku zásadného právneho významu a vytvoriť vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z novej nespokojnosti dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. V takom prípade by totiž dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, pričom sa nielen koncipuje koncepciu právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa žalovaná ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

34. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto platí, že odlišný pohľad dovolateľa na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, bez vymedzenia konkrétnej právnej otázky zásadného právneho významu, nemôže zakladať prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

35. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

36. Z vyššie uvedených dôvodov potom dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 CSP).

38. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.